ZVÍŘECÍ ZÁCHRANÁŘI A ŠTĚNĚ

napsala
Lenka Rožnovská

ilustrovala
Lucia Derčalíková

čtení pro prvňáčky

bambook

XXXX

Tajemná postava

„Nad čím tak hloubáš? Objevuješ nový kontinent?“ vyzvídal trochu drze Matyáš, když jí nakukoval přes rameno.

Sofii ale neurazil. Začala klukům ukazovat svůj objev. „Našla jsem stopu, ale dědova není.“

Matyáš se ušklíbl. „Proč myslíš?“ Jemu otisk pánské boty nepřišel nijak zajímavý.

Ani Petra Sofiin nález nezaujal. „Hledáme nožík, ne stopy.“

Jen Miki rychle uhodl, proč se Sofii zdá otisk podezřelý. Vytáhl mobil a cvak. Stopu vyfotil.

„Sofie má pravdu. Kdyby to byla stopa dědy Orlíka, musela by špička boty směřovat k potoku.“

„A tato směřuje naopak,“ přitakala Sofie.

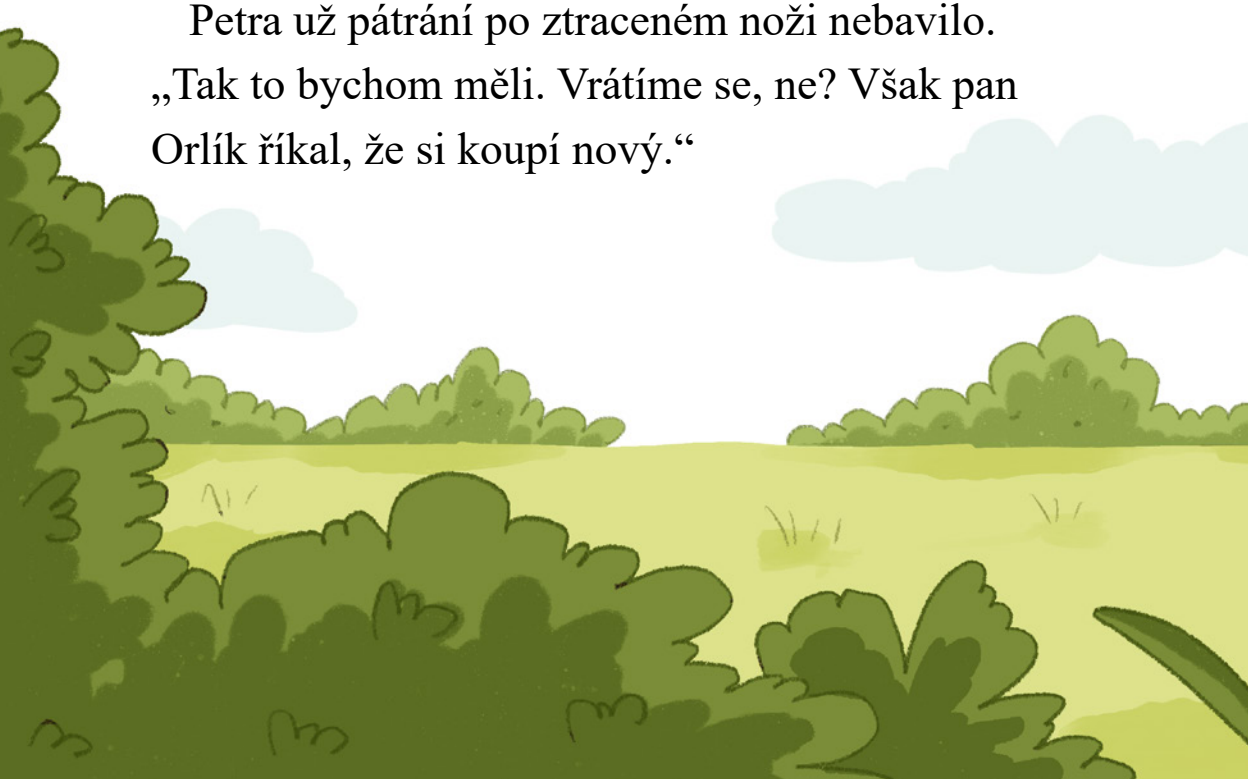
Matyáš ani Petr stále nechápali, co ti dva vlastně zkoumají. „A co jako? Nějaký člověk se vracel z procházky a vy z toho hned děláte vědu.“

„Kdoví, jak staré to je. Klidně tudy mohl někdo jít už před týdnem.“

Miki nesouhlasil. „Ne, stopa je čerstvá. Podívej se na okraje. Jsou ostré. Někdo tu šel chvíli před námi.“

„A ten někdo klidně mohl najít dědův nůž a vzít ho!“ prohlásila Sofie a vítězoslavně zvedla bradu. Byla na svůj úsudek pyšná. Vždyť měla na své straně Mikuláše. A že je chytrý on, o tom se spory v partě nevedou.

Petra už pátrání po ztraceném noži nebavilo. „Tak to bychom měli. Vrátíme se, ne? Však pan Orlík říkal, že si koupí nový.“

„Anebo se zeptáme toho pána, co tudy šel. Hádám, že je to on.“

Zvídavý Mikuláš si hrál s mobilem. Napadlo ho, že si natočí video z pátrací akce. Natáčel Sofii a kluky, jak debatují nad stopou. Potom kameru mobilu otočil na okolní krajinu. Když si přiblížil obraz, v houští zahlédl pohybující se postavu.

„Honem za ním!“ vykřikla Sofie.

Jako na povel se všichni do jednoho rozeběhli za tajemnou postavou, která se mihla na obrazovce Mikulášova mobilu. Že to může být nebezpečné, to ani jednoho zvířecího záchranáře v tu chvíli nenapadlo.

Chyťte ho!

Honit cizího člověka ve městě může způsobit velký rozruch. Kolemjdoucí se hned začnou zastavovat. Budou se divit, co že se to zase děje. Ti odvážnější se přidají k honičce. Budou chtít podíl na slávě, když se dotyčného podaří lapit.

Ale chytáte-li někoho v přírodě, na pomoc vám nikdo nepřijde. Hajný má rád ticho a klid. Raději si sedne v hloubce lesa na pařízek. Bázlivá lesní zvěř se k honičce taky nepřidá. Při sebemenším rachotu vezmou zajíci do zaječích. Srnky se rozprchnou do všech stran. Snad jen divoké prase by se do hry na honěnou přidalo. Jenomže nezná pravidla. Nejspíš by zdivočele prohnalo úplně všechny.

A tak byli zvířecí záchranáři na polapení podivné osoby sami.

„Stát! Stůjte!“ volali kluci, ale postava v dlouhém kabátě je neposlechla. Spíš naopak.

Nejprve zrychlila krok, a když zjistila, že jsou jí děti v patách, rozeběhla se.

„Chyťte ho! Já mu nadběhnu,“ křikl Matyáš a začal se prodírat křovím. Myslel si, že se mu podaří muže předběhnout a nahnat do náruče kamarádů.

Prvňačka Sofie zvolila jinou taktiku: „Haló, pane, počkejte! My se vás jen chceme na něco zeptat!“

Ale ani pak se muž nezastavil. Utíkal pryč jako o závod.

Děti ho nedohonily. Zastavily se, aby se vydýchaly.

BODLÁK OBECNÝ
(kvete v létě)

Nejvíc funěl Petr. „Pane jo, ani v tělráku tak rychle neběhám," řekl přerývaně.

„Právě jsem si trhl osobák v běhu přes překážky," přidal se Matyáš a z nohavic si sundával bodláky, které se mu tam přichytily. Přitom se mračil a sám pro sebe bručel: „Trhnutý rekord mi natrhnul gatě."

„Ale proč tolik utíkal? Vždyť jsem se ho jen chtěla zeptat, jestli nenašel dědův nůž."

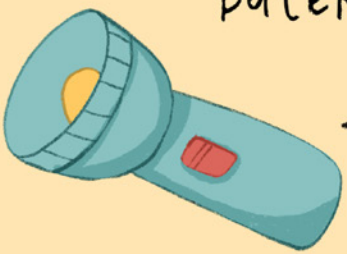
„Jo, utíkal jak zloděj z obchoďáku," přitakal nazlobený Matyáš, když z oblečení odstraňoval další pichlavé kuličky. Díra na kalhotách ho zjevně štvala.

KRABIČKA POSLEDNÍ ZÁCHRANY

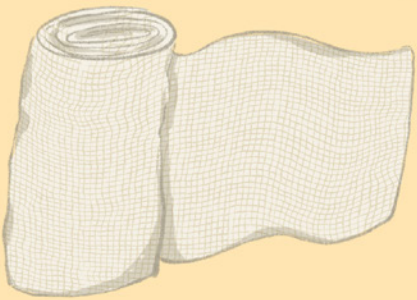

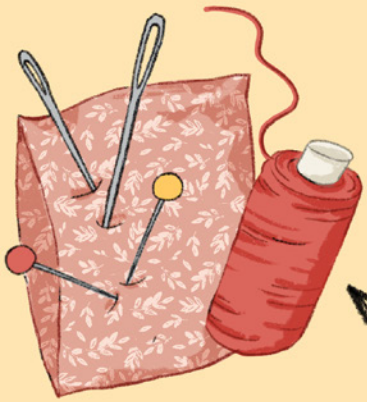
cukr v sáčku

baterka

obvaz

šitíčko

notýsek s tužkou

reflexní páska

náplasti